

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Novissima Polyantha, In Libros XX. Dispertita

Dominicus

Francofurti, 1613

Apostolus

[urn:nbn:de:hbz:466:1-97211](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-97211)

Apostasia.

DEFINITIO ET ETYMOL.

POSTASIA, Græcum vocabulum, a posterioribus, defectio & rebellio est. Et est temerarius à statu fidei obedientiæ ecclesiastica, vel religionis recessus. secundum Alex. secunda Secunda tractatu de Apostasia.

Apostasia à hde non est species infidelitatis, sed circumstantia eius, aggrauans eam, secundum B. Thom. secund. Secunde 12. art. 1.

Apostata, a posterioribus qui deficit à religione, vt transfuga ab imperio: vnde Iulianus Imperator hoc cognomen accepit, seductus ambitione, vt Iudas Christi discipulus auaritia, de hoc Sedul. 4.

Tunc vir Apostolicus nunc viris apostata factus.

Apostaticus, a posterioribus, qui digna desertore & proditore facit. Ibidem.

Formidat rursum

Plebis apostaticæ, Dominum quo cæca negasset. Georg. Fab. in annot. in poetis sacros. p. 30.

DIVISIO.

Apostasia est retrocessio ab his, quibus homo coniungitur Deo, & est triplex, scilicet. A supererogatione, ut à clericatu, & à religionis professione. Generalis, cum voluntas retrocedit vniuersaliter à mandatis Dei, Ecclesiasticis. Insuperbia, cum voluntas apostatare à Deo: inquit omnis peccati est superbia. A fide, quando retroceditur omnino à fide suscepta. 2. Pet. 2. Melius erat ei reverti aem non cognoscere, quam post cognitum retroire.

Apostata. Nullam ferre constitutumus differentiam inter hæreticum & Apostatam, quàm eam, quæ est inter genus & speciem. Hæreticus enim à singularibus fidei articulis deficit: Apostata vero totius religionis desertor est, & ab ea deficit: vnde nomen fortitius est. Per translationem quoque eos Apostatas vocamus, qui abcedunt ab eo quod tuendum suscepere, vt miles qui ab Imperatore ad hostes deficit. Vide Iust. martyr. in Dialog. Anacle. Epist. 1. Herm. 1. 2. Cyprian. Epist. 17. & 58.

Persecutio martyres facit, hæretici apostatas tantum. Tertull. l. de prescript.

SENTENTIÆ BIBILICÆ.

Salua animam tuam, & noli respicere post tergum tuum, nec stes in omni circa regione, sed in monte saluum te fac, ne & tu simul pereas. Gen. 19.

Homo apostata vir inutilis, graditur ore peruerso, annuit oculis, terit pede, digito loquitur, prauo corde machinatur malum, & in omni tempore iurgia seminatur. Prou. 6.

Sicut auis transiungens de nido suo, sic vir, qui relinquit locum suum. Prou. 2.

Si spiritus potestatem habueris ascenderit super te locum tuum ne dimiseris. Eccles. 10.

Ne manseris in operibus peccatorum: confide autem in Domino, & mane in loco tuo: facile enim est in oculis Domini subitò honestare pauperem. Ibid. 11.

Filij mei exierunt à me, & non subsistunt. Jer. 11.

Conflabitur indignatio mea super vos, cum ingressi fueritis in Egyptum. Ibid. 42.

Nolite intrare in Egyptum. Ibid.

Reuerfi sunt, vt essent absque iugo, quasi arcus dolosus facti sunt. Osæ 7.

Visitabo super omnes, qui induti sunt veste peregrina. Soph. 1.

In quancunque domum intraueritis, ibi manete, & inde ne exeat. Luc 9.

Nemo mitens manum ad aratrum, & respiciens retro, aptus est regno Dei. Ibid.

Miror quod sic tam cito transferimini ab eo, qui vos vocauit ad gratiam Christi. Galat. 5.

Memor esto vnde excideris, & age poenitentiam, & prima opera fac: sin autem, venio tibi. Apoc. 2.

SIMILITUDO.

Qui ex balneo calent, vehementius frigescent, & aqua frigidior esse solet, quæ prius caluit: ita vehementius sese oderunt, qui prius fuerunt amici, & acceleratiores sunt, qui à pia via ad impiam se transferunt. Erasmus.

EXEMPLA SACRA.

Apostasia à fide exitialis, Hebr. 6. v. 6. & 10. 26. 2. Petr. 2. v. 20. 1. Jo. an. 5. 16. Prædicta est ab Apostolis, 2. Thess. 2. v. 3. 1. Tim. 4. 1. 2. Petr. 2. v. 1. Exempla: Populus Israeliticus & Aaron, Exod. 32. Vers. 1. 2. 3. 4.

PROFANA EXEMPLA.

Ammonius Alexandrinus, præceptor Origenis fuit à Christianus. Post vero ad philosophiam se conuertit, deinde Orthodoxa. Rausius.

Aurelianus qui Galeno successit, anno CCCLXXIII. mortuus est, vt iniquus, aut inimicus Christianis fuerit, vt suam mentem postrema & frequentissima contra Paulum Samolatenum Syriæ Antiochiæ, auctoritatem interpulerit: & Samolatenum de fide cedere nolentem, exire compulerit: vt Eusebius narrat de lib. 30. Attamen cum natura barbarus & sanguinarius esset, in super scriptis, adeo vt nec à propria iouonis filij cæde abstinere nus tandem à Christianis factus, persecutionem in eos mouere posuit. Eusebius & Platina.

Ecebalus, Constanti inopositus philosophus, cum Imperator ingenijs accommodaret, vehementer Christianum esse se fecerat: sub Iuliano vero apostata triculenti gentilis apparuerit: post Iulianum Christianus esse voluit. Etenim anteporatorij se ipse pronum in terram projiciens, clamauit: Me, scilicet insipidum. Ad hunc modum leuis & mobilis Ecebalus ante & post Iulianum fuit. Secretas lib. 3. Insuper Eccles. cap. 10. Suidas.

Theophilus in Cilicia ciuitate quadam Diaconus, diaboli motus ab officio, dato chirographo mancipat, promittens insuper Christum abnegatum esse. Marcellus lib. 5. c. 10. & 11. & 12.

Apud Bulgarios Filius Trebelly Rex à patre designatus, ab religione Christiana, ad malorum demonum cultum reuertitur, suam pietatem aspernat. Sab. Enne. 8. lib. 6.

Boleslaus Crispus, Polonorum Princeps, Borussiae amissionem Christi suscipendam coegerat. Illi non multo post mortem reuersi, imperata omnia, excepta religione, seclatè miserè. Cromerus lib. 6.

Apud Orientales Anglus Reduualdus Rex fauens religioni Christianæ, Cantij est baptizatus. Domum rediens, à conuersione, seductoribus peruersus, eam abiecit, & idololatram recepit, nec multo post obiit. Beda lib. 2. c. 15.

Apostolus.

DEFINITIONES ET ETYMOLOG.

APOSTOLUS, Græcè ἀπόστολος, dicitur, nomen ab actum tendi generaliter. Theologus tamen hoc nomen apostolus determinat ad missos nuncios speciales Christi, & ad singularem ad personam Pauli refertur, quando sine adiecto dicitur.

Apostoli nomen sacrum in noua lege in forensi palatia per teris dimissiois sumitur ab ἀποστολος, quod est emittio, vultus. A postolos fecerit in Senaru, & Modest. de verb. signific. Theologia, inquit, litæ dicuntur, quæ vulgo Apostoli, quod dicitur à primo iudice ad secundum demittantur, vt de causis mittuntur: Nos vero hic tractamus de primis illis sacri Euangelij legem cum mandatis Christi per vniuersum orbem missis ad fidem ritatem propagandam.

SENTENTIÆ BIBILICÆ.

Apostolus: Apostoli nomen interdum extenditur ad omnes Dei ministros, Rom. 16. 7. 2. Cor. 8. 23. Phil. 2. 25. in re dicitur decem restringitur, Matth. 10. 2. Luc. 6. 13. in eodem etiam dicitur, Heb. 3. 1. Apostoli vocabantur duodecim, eorum cum expuncto Iuda vndecim tantum essent. 1. Cor. 15. generaliter dicitur Ecclesia ierosolymitana, Act. 15. 3. pro sapientibus & scripturis. 11. 49. vt patet ex Matth. 25. 32.

Apostoli Dei administri, 1. Cor. 3. 9. Dispensatores mysterij Dei, 4. 9. 1. mundum iudicare dicuntur, Matth. 19. 28. Metuuntur, Ioan. 4. 9. 38. Sal terra & lux mundi sunt, Matth. 10. 1. Ministri, non Domini sunt, Matth. 23. 2. 26. 7. Marc. 11. 9. Luc. 22. 2. 26. 27. Corinth. 3. 5. & 4. 1. 2. Corinth. 1. 14. & 1. 2. 3. 5. Apostoli à Christo dilecti, Ioan. 13. 1. electi, 17. 6. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.

*Agricolam iam cana suum cum terra vocaret,
 Et sulcem expectaret acutum.
 Redderet ut satas servandi farris aristas,
 Et culmos quoque rursus inanes:
 Tunc Dominus mectis natus: summusq; minister
 Orbis imago auctorq; notandi,
 Selektorum operi tanto, duodena virorum
 Ora tuens, sic fatitur amice:
 O mihi prechari comites, socyq; laborum,
 Arcanig; sacraria magni,
 Non vos parva manent discrimina vertere missis
 Terrarum morenq; modumq;
 Quis maris horribili fluctus, ac dura Sitarum
 Sunt adeunda pericula saepe:
 Non ut Erythraas gemmas ostrumq; superbum,
 Nummorumque parvis aceruos:
 Sed magis ut nudi atque inopes patriaq; remoti,
 Vexati, infestisq; vagisq;
 Vulpibus infestisq; lupisq; rapacibus, agni
 Imbelles blandiq; columbe
 Sitis, lux tenebris nimumq; ferentibus agris
 Fomentum medicisq; fideles,
 Ire igitur fortes & me duce & auspice magni
 Consilium curate parentis.
 Et rhevas sperate & opes aternasq; sedis
 Sceptra mea, & conivia mensa.
 Venant. Honorius Fortunatus in Carm.
 de spe & gaudio.*

*Bis duodena senum concursat gloria vatum,
 Attonito sensu plaudere, voce, manu,
 His venit Elias, illis in curribus Enoch,
 Et nati dono virgo Maria prior.
 Legis consulti Pauli comitante volatu,
 Princeps Romana currit ab arce Petrus.
 Conveniunt ad festa simul sua dona ferentes,
 Hi quorum civeres Urbis, caput orbis, habet.
 Culmen Apostolicum radiant luce coruscum,
 Nobilis Andream mittit Achais suum.
 Precipuum meritis Ephesus veneranda Iohannem,
 Dirigit, & Iacobus terra beata sacros.
 Lata suis voris Hierapolis alma Philippum,
 Producent Thomam munus Edessa pium.
 Inde triumphantem fert India Bartholomaeum,
 Mattheum, eximium Naddafer alia virum.
 Hinc Simonem & Iudam lumen Persa gemellum,
 Lata relaxato mittit ad Astra sinu.
 Et sine rore serax, Aegyptus torrida, Marcum
 Luce Evangelica participante tuba.*

Appetitus.

DEFINITIO. ET ETYMOLOG.

APPETITUS Græcè ἀρετή, ὁσις, dicitur. Estque inclinatio appetentis in aliquid sibi simile & conueniens. secundum B. Thom. 1. part. q. 80. art. 1. De appetitu cibi & potus intelligitur. Est & appetitus, nempe æquus, impetus, subitus acrisque affectus, res varias, tum licitas, tum illicitas persequens. Ad hunc affectum referuntur.

POETICÆ SENTENTIÆ.

*Lucret. l. 2. de rerum nat. vers. 261.
 Nam dubio procul his rebus sua cuique voluntas
 Principium dat: & hinc motus per membra rigantur.
 Nonne vides, etiam patet factis tempore puncto
 Carceribus, non posse tamen prorumper equorum.
 Vim cupidam, tam de subito quam mens auct ipsa,
 Omnis enim rotum per corpus materiat,
 Copia conquiri debet, concita per artus
 Omnes, si studium mentis conuexa sequatur,
 Et vides in istum metus à corde creari.
 Ex animiq; voluntate id procedere primum:
 Inde dari porro per totum corpus & artus.
 Et paulo post.
 Tamne vides igitur, quanquam sis exima multos
 Pellat, & innotis cogat procedere saepe,
 Precipitesq; rapit, tamen esse in pectore nostro
 Quidam quod contra pugnare obstareq; possit,
 Cuius ad arbitrium quoque copia materiat.
 Cogitur interdum flecti per membra, per artus,
 Et proiecta refrinat ut retroq; residat.
 Quare in seminibus quoque idem fateare necesse est,
 Esse aliam præter plagas, & pondera causam,*

*Moribus Unde fit hoc illis innata potestas,
 De nihilo quoniam fieri nul posse videmus.
 Et paulo post.*

*Id facit exiguum clausamen principiorum,
 Nec regione loci certa, nec tempore certo.*

PHILOSOPHICÆ SENTENTIÆ.

Inuit vera ratio bene sanos ad iustitiam & equitatem, autem in eis aliquid aliud esse innatum, quod repugnet, rationi. lib. 1. Ethic. c. 13. Arist.

Duplex est vis rationis particeps: alia proprie est in sapientia veluti probus filius obedit parenti. ibidem.

Vis expertis rationis est duplex: vis enim ea que creditur tributa est, nulla ex parte rationis est particeps: concupiscentiam & appetendi quodammodo ea vitur: quatenus concupiscentia que patet. ibidem.

Dux sunt partes rationis particeps: una qua res contentas eas quarum principia secus euenire non possunt: altera, que possunt. Appelletur autem altera vis sciendi: ratioque ligendique altera. l. 6. Ethic. c. 2. & l. 1. Magn. Moral. c. 34.

Appetitus in eas species dissectus est: nempe in concupiscentiam, & voluntatem. l. 1. Mag. Moral. c. 12.

Mentis eius que cognitione cernitur, non actione autem ne, omnis est in falli veri que cognitione posita vitiositas & peritia. Omnis enim rationis & mentis hoc opus est proprium. l. 1. cap. 2.

Cuius mentis omne opus in agendo & ratiocinando est, est appetitio recte congruens veritas. ibidem.

Sublata mente & ore, honesta factis & contrariis inter se humanas nihil loci relinquunt. ibidem.

Ea demum recta ratio est, que prudentie congrua. l. 2. de Anima. c. 10. T. 49.

Finem sibi propositum habet omnis appetitus. Cuius est appetitio, ab eo agendi principium ducit mens ea, que cernitur. l. 3. de Anima. c. 10. T. 49.

Recte hæc duo appetitus & mens, que in actione veritate uere loco videntur. ibid.

Appetitus cum mouet, non in eo ducem rationem sequitur, peditas enim appetitus est quidam. Ac mens quidem omnis est: appetitio autem ac visio, tum recta est, tum non recta. l. 1. Anima. c. 10. T. 50. & 51.

Appetitus, & id in quo inest vis appetendi, cum motu concupiscit ad agendum. lib. de motu Animalium. c. 4.

Solemus nos laudibus eos perinde atque honestos & bonos sequi, qui & ratione vtuntur, & omnia ea ducere agere peragere, verò abique ratione, tanquam atroces immanes que odium piffi Rhetor. ad Alex. c. 1.

Quoniam virtus, que more perficitur habitus est cum deo coniunctus: electio autem appetitio est, quam ategrelli est ratio: necesse est ob eam causam & veram esse rationem & appetitum: siquidem rectum sit propositum, ac eadem que iudicatur, appetitionem persequi. l. 6. Ethic. c. 2.

Appetitus omnes contrahendi, sedandique sunt, excelsitas animaduersio, & diligentia, vt ne quid temere ac fortuito, moderatè negligenterque agamus. 1. Offic. Cic.

Moderari animo & orationi, cum sis iratus, aut etiam tenere in sua potestate motum animi & dolorem, est modeste facte sapientie, tamen non est mediocri ingenij, ad Quint. Epist. 1.

Animum vincere, iracundiam cohibere, victoriam temperate aduersarium non modo extollere iacentem, sed etiam amplexus priuam dignitatem, præclarum est. Hæc qui facit, nec cum summis viris comparo, sed simillimum Deo iudico. Probst.

Si quis hoc robore animi est, atque hac indole virtutis aduenientia, vt respuat omnes voluptates, omnemq; vires tunc labore corporis, atque in animi contentione conficiat, quæ quies, non remissio, non aequalium studia, non ludi, non voluptates, nihil in vita expectandum putet, nisi quod est cum honore, & cum dignitate coniunctum: hunc meo sententia, quibusdam bonis instructum atq; ornatum puto. Probst. c. 1.

Regum est ita viuere, vt non modo homini, sed ne quidem feruias: contemneret omnes libidines: non autem quæquam voluntati, nemini cedere, multis obfisteret. Probst. c. 1.

Esse abinentem, continere omnes cupiditates, præclarum est, quam difficile. Ad Quint. Epist. 1.

Quum præcipitur vt nobis in eis piffi impetemus, hoc præcipitur vt ratio coereat temeritatem. 2. Tuscl.

Cupiditates sunt infatigabiles, que non modo singulos, sed vniuersas familias euerunt, totam etiam labefaciunt. Ex cupiditatibus odia, diffidia, discordie, seditiones, bellata tur. Nec hæc sese foris solum iactant, nec tantum in alio petu incurrunt, sed intus etiam animis incluse inter se discorde que discordant. 1. de Finib.